

עפ"ת 24339/07/21 - נאיף אבו עראר - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 24339-07-21 אבו עראר נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המערער	נאיף אבו עראר - ע"י עו"ד גיל אביטל
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ביום 24.3.21 הגיש המערער לבית המשפט לתעבורה בבאר שבע בקשה להארכת המועד להשפט, לגבי דוח ברירת משפט שמספרו 90503468895, שעניינו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, מיום 15.8.14. לטענתו, לא קיבל את הדוח ולא ידע על קיומו, ונודע לו עליו רק לאחר קבלת "הודעת פיגור בתשלום", ולאחר שפנה לבירור פרטים במסגרת ישראל, הגיש את הבקשה. עוד טען כי לא הוא ביצע את העבירה, אלא אדם אחר שהחזיק ברכבו, ולכן נגרם לו עיוות דין.

יוער, כי לבקשה המקורית שהוגשה לבית המשפט קמא לא צורפו תצהיר או פרטים של האדם שלטענת המערער נהג ברכבו, ואלו הוגשו לבית המשפט רק לאחר קבלת תגובת המשיבה, ולאחר קבלת אורכה מבית המשפט על מנת לעשות כן (כאשר התצהיר נחתם רק ביום 4.5.21); יתרה מכך, לבקשה לא צורפה אותה "הודעת פיגור בתשלום", שעל פי הנטען בעקבותיה נודע למערער על הדוח, אלא תדפיס נקודות לנהג מרשות הרישוי, ממנו עולה כי רישונו נפסל עקב צבירת נקודות בשל מספר דוחות, כולל הדוח נשוא הבקשה.

המשיבה התנגדה לבקשה, טענה כי לא הוסבר השיהוי הרב בהגשת הבקשה, מה גם שהדוח שולם זה מכבר ובכך נחשב המערער כמי שהודה, הורשע ונשא את עונשו.

ביום 13.5.21 דחה בית המשפט קמא את הבקשה, הן לאור השיהוי הרב והבלתי סביר בהגשת הבקשה, הן לאור תשלום הקנס, והן מאחר שהתרשם כי לא ייגרם למערער עיוות דין.

ביום 12.7.21, כחודשיים לאחר מתן החלטת בית המשפט קמא, הגיש המערער ערעור לבית משפט זה. הערעור נקבע לדין ביום 5.10.21, אך לאחר עיון מחודש, כשבית המשפט הבחין שהערעור הוגש באיחור מבלי שהוגשה בקשה להארכת מועד לערער, התבקשה ביום 26.7.21 תגובת ב"כ המערער לפשר העניין.

ב"כ המערער הגיש "הבהרה" בה ציין, כי עקב טעות משרדית לא צורפה בקשה להארכת מועד לערער, ואין להעניש

את המערער על התנהלות שהוא לא היה חלק ממנה; וכי הערעור הוגש באיחור בשל נסיבות אישיות של המערער, אשר ביום 24.6.21 נרצחה בת משפחתו במסגרת סכסוך דמים, ולאחר הרצח התמודד המערער עם האובדן, מה גם שלא יצא מביתו מחשש לחייו, ולא עלה בידו להגיע למשרד עורך דינו כדי להחליט לגבי התיק. עוד נטען כי סיכויי הערעור גבוהים, שכן המערער לא ביצע את העבירה אלא אדם אחר, ולכן נגרם לו עיוות דין; וכי ניתן לבצע את הסבת הדוח אף ללא דיון.

בהתאם להוראות סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן- חסד"פ), על מי שמבקש להגיש ערעור לאחר חלוף 45 יום מיום מתן פסק הדין או ההחלטה עליה מערערים, להגיש בקשה להארכת המועד להגשת ערעור. משכך, אין זה ראוי כי עורך דין יגיש ערעור באיחור, כבדרך אגב, מבלי להגיש בקשה מתאימה.

למרות האמור, אבחן את טענותיו של ב"כ המערער במסגרת ה"הבהרה" שהגיש, כאילו הוגשה בקשה להארכת המועד לערער.

הסמכות להאריך מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחסד"פ, ובשונה מבהליך האזרחי, אינה מצריכה טעמים מיוחדים, בעיקר כשמדובר בבקשתו של נאשם, לגביו הנטיה תהא להתחשבות גדולה יותר, ולמתן משקל רב יותר לאינטרס הצדק.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "**טעם ממשי המניח את הדעת**" לשיהוי, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.7.06) ובש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 **פיטוסי נ' מדינת ישראל** (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 **רבין הנ"ל**).

בענייננו, לטעמי לא ניתן הסבר סביר לשיהוי בהגשת הערעור. החלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 13.5.21, כלומר, המערער יכול היה להגיש ערעור עד ליום 27.6.21; כאשר המערער היה מיוצג בהליך קמא ע"י אותו עורך דין. האירוע המצער אותו הזכיר ב"כ המערער בהודעתו, אירע בשלהי התקופה האמורה, ביום 24.6.21, כך שהשפעתו על אי הגשת הערעור במועד מזערית, אם בכלל.

זאת ועוד, לא מצאתי כי למערער יגרם עיוות דין כתוצאה מאי מתן אפשרות לערער באיחור, ואף ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור אינם גבוהים, בלשון המעטה.

המדובר בדוח שניתן בשנת 2014, ולפי תגובת המשיבה, הקנס שהוטל על המערער במסגרתו שולם זה מכבר, ובכך המערער נחשב מזה שנים רבות כמי שנדון בגין הדוח האמור והרשעתו הפכה חלוטה (ראו סעיף 229(ח2) לחסד"פ); המערער לא מסר כל הסבר לתשלום הקנס על ידו, וכיצד הדבר מתיישב עם טענתו שלא ידע על קיומו של הדוח, והגיש את הבקשה להארכת מועד להשפט בשיהוי ניכר של כ-7 שנים מיום מתן הדוח, ללא הסבר מניח את הדעת לשיהוי זה. יצוין בהקשר זה, כי מעבר לעובדה שהדוח שולם, המערער מסר הסברים שונים בנוגע לאופן בו גילה לטענתו על קיומו של הדוח, אם בשל הודעה על פיגור בתשלום או בשל קבלת הודעה על אמצעי תיקון שהוטלו עליו; ובהקשר זה יצוין, כי התדפיס שצורף לבקשה הוצא ביום 17.9.20, מה שמדגיש אף הוא את השיהוי הרב. בחלוף זמן כה ניכר מעת ביצוע העבירה, יש משקל רב לעקרון סופיות הדיון, כך שרק במקרים חריגים ביותר תתקבל בקשה להארכת מועד להשפט, ובענייננו אין מדובר במקרה כזה.

גם הטענה לעיוות דין שנגרם למערער אינה מבוססת, שעה שלבקשה צורף תצהיר לקוני (וכאמור התצהיר נחתם כחודש וחצי לאחר הגשת הבקשה), של אדם המצהיר כי הוא החזיק כל העת ברכבו של המערער וביצע את עבירת המהירות, מבלי שהסביר את הנסיבות וכיצד הוא יכול לזכור כיום כי לפני 7 שנים ביצע את העבירה; ויתרה מכך, התצהיר מתייחס למספר דוח אחר, שאינו הדוח נשוא הערעור, ועניינו בעבירת מהירות נוספת, מיום 15.4.14.

לאור כל האמור, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

אני מורה על מחיקת הערעור ועל ביטול הדיון שנקבע ליום 5.10.21.

אציין, כי התלבטתי האם להטיל הוצאות על ההגנה בשל ההתנהלות שתוארה לעיל, שיש בה כדי להטעות את בית המשפט, אך בזו הפעם החלטתי שלא לעשות כן.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' אלול
תשפ"א, 12 אוגוסט
2021, בהעדר
הצדדים.
גילת שלו, שופטת